BESCHIKKING VAN HET HOF (Eerste kamer)
14 december 1995 *

In zaak C-173/95 P,

A. Hogan, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door G. Lattanzi, advocaat te Massa-Carrara, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, Rue Godchaux 33,

requirante,

betreffende hogere voorziening tegen het op 29 maart 1995 door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) in zaak T-497/93 gewezen arrest tussen Hogan en Hof van Justitie (Jurispr. 1995, blz. II-703), en strekkende tot vernietiging van dit arrest,

andere partij bij de procedure:

Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Maggioni en N. Lierow als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij L. Maggioni, ter zetel van het Hof van Justitie, Kirchberg,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: D. A. O. Edward, kamerpresident, P. Jann (rapporteur) en M. Wathelet, rechters,

* Procestaal: Italiaans.

advocaat-generaal: A. La Pergola
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 3 juni 1995, heeft A. Hogan krachtens artikel 49 van 's Hofs Statuut-EG en de overeenkomstige bepalingen van 's Hofs Statuten EGKS en EGA hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van 29 maart 1995 (zaak T-497/93, Hogan/Hof van Justitie, Jurispr. 1995, blz. II-703; hierna: het „bestreden arrest"), houdende afwijzing van haar beroep dat strekte tot nietigverklaring van de besluiten van het Hof van Justitie betreffende een inhouding op een gedeelte van haar bezoldiging naar aanleiding van derdenbeslag, tot terugbetaling van het ingehouden bedrag, tot vergoeding van de door haar geleden materiële en immateriële schade en, subsidiair, tot vaststelling van de onwettigheid van de nationale procedure die tot het derdenbeslag heeft geleid.

2 Uit de door het Gerecht in het bestreden arrest gedane vaststellingen blijkt het volgende:

„1. Hogan (hierna: ‚verzoekster'), is ambtenaar in de rang C 1 bij het Europees Parlement. Ten tijde van de aan het geding ten grondslag liggende feiten was zij gedetacheerd bij het Hof van Justitie. Sinds 1 november 1993 is zij weer bij het Europees Parlement werkzaam.

2. Op een verzoekschrift van 18 mei 1993 van een Luxemburgse advocaat, die stelde dat hij een vordering had ‚voor op 3 februari 1993 gedeclareerde kosten en

honoraria', heeft de juge de paix te Luxemburg bij beschikking van 21 mei 1993, op 25 mei 1993 aan het Hof betekend en aldaar ingeschreven, toestemming gegeven voor loonbeslag onder de werkgever — het Hof — op het voor beslag vatbare gedeelte van verzoeksters bezoldiging, tot het bedrag waarop de schuldvordering door de rechter voorlopig werd begroot, te weten 43 811 LFR.

3. Op 27 mei 1993 deed het Hof via het hoofd van de afdeling Personeel een bevestigende verklaring (‚déclaration affirmative') toekomen aan de hoofdgriffier van het Tribunal de paix te Luxemburg; daarin werd meegedeeld, hoeveel verzoeksters bezoldiging bedroeg en dat het onder beslag gestelde bedrag op een speciale rekening zou worden gestort. Overeenkomstig deze verklaring werd vervolgens blijkens verzoeksters salarisafrekening over de maand juli 1993, een bedrag van 43 811 LFR daadwerkelijk ingehouden en op een speciale rekening bij het Hof gestort.

4. Nadat de schuldeiser op 26 mei 1993 een vordering tot vanwaardeverklaring van het beslag had ingediend, riep de juge de paix partijen op 1 juni 1993 op om op 28 juli 1993 ter terechtzitting te verschijnen. Op deze terechtzitting was het Hof niet vertegenwoordigd. In haar hoedanigheid van beslagene maakte verzoekster formele en materiële bezwaren en vorderde zij in reconventie schadevergoeding van haar schuldeiser.

5. Tegelijkertijd diende verzoekster op 1 juni 1993 bij het tot aanstelling bevoegd gezag een verzoek in als bedoeld in artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut, waarin zij vroeg de personeelsafdeling te gelasten geen inhouding op haar bezoldiging toe te passen. Op 3 juni 1993 diende zij een klacht in als bedoeld in artikel 90, lid 2, van het Statuut, tegen de eerdergenoemde ‚bevestigende verklaring'. Op 15 juli 1993 stelde de president van het Hof verzoekster ervan in kennis, dat het administratief comité van het Hof haar verzoek en haar klacht had onderzocht en had besloten ze af te wijzen.

6. Bij vonnis van 30 september 1993 verklaarde het Tribunal de paix te Luxemburg de vordering om verzoekster te veroordelen tot betaling van 43 811 LFR, gegrond met vanwaardeverklaring van het het op 21 mei 1993 toegestane loonbeslag. Dit vonnis werd op 26 november 1993 aan het Hof betekend.

7. Op 23 februari 1994 ontving de beslagleggende schuldeiser van de hoofdgriffier van het Tribunal de paix te Luxemburg een verklaring waaruit bleek dat geen hoger beroep was ingesteld. Vervolgens stelde hij het Hof daarvan in kennis bij brief van 24 februari 1994. Gelet op deze verklaring, betaalde de afdeling Personeel van het Hof de beslagleggende schuldeiser in maart 1994 het bedrag van 43 811 LFR, waarvan zij verzoekster bij brief van 23 maart 1994 in kennis stelde.

8. Een door verzoekster bij het Tribunal d'arrondissement te Luxemburg ingediende vordering tot heropening van de beroepstermijn tegen het vonnis van 30 september 1993, werd bij vonnis van 5 mei 1994, ingekomen bij de afdeling Personeel van het Hof op 20 mei 1994, niet-ontvankelijk verklaard."

3 In het bestreden arrest, van 29 maart 1995, heeft het Gerecht haar beroep verworpen.

4 In het kader van de hogere voorziening concludeert requirante dat het het Hof behage:

„Het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;

Ten gronde, het beroep gegrond te verklaren en daartoe:

De reeds ingediende conclusies, inzonderheid die vervat in het op 6 augustus 1993 ingediend inleidend verzoekschrift (referentie ahritce 5.893), alsmede de in de verschillende eerdere, connexe en latere stukken vervatte conclusies, inzonderheid de uitdrukkelijk in de samenvatting van de belangrijkste feiten in de aanhef van de onderhavige hogere voorziening herhaalde conclusies te aanvaarden.

Vast te stellen dat het beroep gericht is tegen het tot aanstelling bevoegd gezag van het Hof, en niet tegen het ‚Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen', en dat het derhalve niet gericht is tegen het orgaan dat zich over de onderhavige hogere voorziening moet uitspreken.

Vast te stellen dat dit middel van nietigheid op zich reeds volstaat om alle overige middelen overbodig te maken.

Uitdrukkelijk te verklaren, dat de Luxemburgse beschikkingen in het gemeenschapsrecht niet ter zake dienend zijn, wegens gebrek aan passieve legitimatie van het Hof en de overige communautaire instellingen op het gebied van voorlopige beschikkingen ante causam.

Te verklaren dat de personeelsdiensten en/of de communautaire instellingen geen werkgevers zijn die aan de regels van Luxemburgs nationaal recht zijn onderworpen.

Vast te stellen dat A. Hogan ambtenaar is van het Europees Parlement en niet van het Hof van Justitie; vast te stellen dat het Gerecht ten onrechte verklaart, dat het Hof de werkgever is, na in rechtsoverweging 1 te hebben verklaard dat zij ‚ambtenaar in de rang C 1 *bij het Europees Parlement*' is.

Te verklaren dat het hoofd van de personeelsdienst niet bevoegd is het Hof te vertegenwoordigen voor de nationale rechterlijke instanties en dat enkel de gemachtigden van de gemeenschapsinstelling die over formele ‚ad hoc' bevoegdheden beschikken, die taak kunnen uitoefenen, met inachtneming van de bepalingen neergelegd in bij voorbeeld de advocatenwet van 10 augustus 1991 (inschrijving aan de Luxemburgse balie).

Vast te stellen dat artikel 24 Ambtenarenstatuut de Gemeenschappen verplicht, de ambtenaren bij te staan en hun geen schade te berokkenen. Dat de diensten van het Hof deze verplichting dus niet zijn nagekomen en dat het besluit om het bedrag van 43 811 BEF in te houden alsmede het besluit om dit bedrag te betalen, derhalve onwettig zijn.

Bijgevolg, het bestreden arrest alsook alle voorafgaande, connexe en latere handelingen te vernietigen.

De zaak terug te verwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg in voltallige zitting, subsidiair naar een kamer van ten minste vijf leden, waartoe in elk geval niet de gewraakte rechter behoort.

Eventueel de zaak zelf af te doen.

Subsidiair, te verklaren dat de maatregelen van vreemde rechters, beschikkingen daaronder begrepen, binnen het gemeenschapsrecht niet rechtstreeks uitvoerbaar zijn zonder voorafgaande uitspraak van het Hof en zonder dat eerst is geverifieerd of de internationale en communautaire beginselen van openbare orde zijn geëerbiedigd.

Iedere andere noodzakelijke maatregel te gelasten.

Verweerder in de kosten te verwijzen."

5 In een latere memorie, neergelegd op 15 september 1995, verzoekt requirante:

„— dat een voorafgaande formele beslissing wordt genomen waarin het Hof verklaart of het de behandeling op tegenspraak al dan niet aanvaardt;

— dat het Hof in geval van aanvaarding een beslissing neemt die duidelijk aangeeft, wie de vertegenwoordigers in deze procedure op tegenspraak zijn in de zin van artikel 17 van 's Hofs Statuut-EG, overeenkomstig artikel 6 van het Verdrag van Straatsburg;

— dat het Hof, wegens de algemene aspecten van de opgeworpen vragen, bijgevolg de neerlegging van een conclusie van repliek op het verweerschrift van 21 augustus 1995 toestaat, en dat het vooraf het verweerschrift uitdrukkelijk ontvankelijk verklaart;

— dat akte wordt genomen van het feit dat verzoekster, alvorens de ‚feiten' te bestrijden, de ‚verificatie van de feiten' heeft betwist, welke betwisting ontegenzeglijk een rechtsvraag is, en dat zij tevens bestrijdt dat het hoofd personeelszaken het Hof van Justitie zonder uitdrukkelijke machtiging voor de Luxemburgse rechter kan vertegenwoordigen".

6 Er zij evenwel op gewezen, dat het Hof de indiening van een conclusie van repliek niet heeft toegestaan.

7 In zijn opmerkingen concludeert het Hof van Justitie tot afwijzing van de hogere voorziening krachtens artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering, wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid en, hoe dan ook, kennelijke ongegrondheid.

8 Op grond van artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof de hogere voorziening op ieder moment afwijzen wanneer deze kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, zonder de mondelinge behandeling te openen.

9 Tot staving van haar hogere voorziening voert verzoekster twee middelen aan.

Het eerste middel

10 In het kader van haar eerste middel voert verzoekster een aantal procedurele onregelmatigheden aan. Zij betoogt om te beginnen, dat het Gerecht de naam van verweerder, het tot aanstelling bevoegd gezag van het Hof van Justitie en niet het Hof van Justitie zelf, heeft gewijzigd.

11 Vervolgens verwijt zij het Gerecht, dat dit zich niet heeft gehouden aan de regels betreffende uitstel (artikel 55 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht), wijziging van de maatregelen tot organisatie van de procesgang (artikelen 49 en 64, lid 4), de aanwijzing van een advocaat-generaal (artikel 18 in het bijzonder), voeging (artikel 50), de mogelijkheid om de zaak op ieder moment naar het Gerecht in volle samenstelling te verwijzen (artikelen 11, 14 en 51, laatste volzin), artikel 25, lid 1 (ongerechtvaardigde restitutie van processtukken), en artikel 65, sub c (bevel van passende maatregelen van instructie), en de zaak te hebben

verwezen naar de Vierde kamer van het Gerecht, waarvan de Luxemburgse rechter, R. Schintgen, deel uitmaakt, wiens aanwezigheid herhaaldelijk is bestreden en welke rechter ondanks haar verlangen niet is gewraakt.

12 Ingevolge artikel 51 van 's Hofs Statuut-EG kan de hogere voorziening gebaseerd zijn op middelen ontleend aan onregelmatigheden in de procedure voor het Gerecht, waardoor aan de belangen van de verzoekende partij afbreuk is gedaan. Luidens artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof moet het verzoekschrift in hogere voorziening de aangevoerde middelen en argumenten rechtens bevatten.

13 Wat de wijziging van de naam van de verwerende partij betreft, merkt het Gerecht in r. o. 31 van het bestreden arrest op, dat de omstandigheid dat een beroep gericht is tegen het tot aanstelling bevoegd gezag van een instelling en niet tegen de instelling zelf, al voldoende zou zijn om het beroep niet-ontvankelijk te verklaren. Voor zover het Gerecht, in plaats van het beroep op die grond te verwerpen, de instelling waaraan de bestreden handeling moest worden toegeschreven heeft aangemerkt als verwerende partij, heeft het aldus een onderzoek van de zaak ten gronde mogelijk gemaakt.

14 Het Gerecht heeft derhalve geen afbreuk gedaan aan de belangen van requirante. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel kennelijk ongegrond.

15 Wat de overige procedurele grieven betreft, verzoekster baseert deze, in strijd met artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering, op generlei argument rechtens. Zij geeft niet aan, waarin in casu precies de niet-inachtneming van de betrokken regels zou bestaan, noch hoe de beweerde onregelmatigheden afbreuk zouden hebben gedaan aan haar belangen. Afgezien van het feit dat het gaat om maatregelen op het gebied van de interne organisatie van het Gerecht, die derhalve niet onder het toezicht van het Hof vallen, geeft requirante niet aan, welke gevolgen die beweerde onregelmatigheden zouden hebben gehad voor het arrest van het Gerecht.

16 In die omstandigheden zijn de voorwaarden van de artikelen 51 van 's Hofs Statuut en 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering niet vervuld. De overige onderdelen van het eerste middel zijn kennelijk niet-ontvankelijk, zodat het middel in zijn geheel moet worden verworpen.

Het tweede middel

17 Met het tweede middel geeft requirante een opsomming van verscheidene schendingen van het gemeenschapsrecht en van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Zij stelt dat het Gerecht in het bestreden arrest

„— de bepalingen betreffende de eerbieding van de rechten van de verdediging schendt;

— geen rekening houdt met het gebrek aan passieve legitimatie van het Hof voor de nationale rechterlijke instanties;

— dwaalt door bepaalde voorwaardelijke ‚beschikkingen' ante causam, die uitsluitend in het vreemde recht bestaan, in het gemeenschapsrecht wettig te verklaren;

— ten onrechte als regelmatig beschouwt de flagrante schendingen van artikel 24 Ambtenarenstatuut door de personeelsdienst van het Hof van Justitie, die haar eigen ambtenaren, en dus verzoekster, de door het Statuut uitdrukkelijk voorziene verplichte bijstand heeft onthouden, inzonderheid:

— door de verstrekking van vertrouwelijke persoonlijke gegevens betreffende requirante, die onder de gegevensbescherming te vielen;

— door niet te verschijnen op de zittingen van de Luxemburgse rechters en daardoor na te laten, argumenten ten gunste van requirante aan te voeren, te weten:

— de onmogelijkheid voor de vrederechter, het Hof van Justitie te gelasten iets te ‚doen';

— het ontbreken van de hoedanigheid van werknemer van requirante;

— de onmogelijkheid, de communautaire werkgever gelijk te stellen met de Luxemburgse werkgever;

— hoe dan ook, non-existentie van de schuld;

— discriminatie en indirecte politieke repressie van requirantes echtgenoot;

— rechtsweigering ten aanzien van het verzoek aan het Gerecht, een standpunt in te nemen over de volgende punten:

— gebrek aan passieve legitimatie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen voor de Luxemburgse vrederechter;

— bekwaamheid van het tot aanstelling bevoegd gezag van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, op te treden voor het Gerecht, en niet voor het Hof van Justitie, de instantie waarbij beroep kan worden ingesteld tegen beslissingen van het Gerecht van eerste aanleg;

— onbevoegdheid van de personeelsdienst om de wettigheid van vreemde rechterlijke maatregelen te beoordelen;

— onbevoegdheid van die dienst, die maatregelen rechtstreeks ten uitvoer te leggen;

— onmogelijkheid om, althans in de communautaire rechtsorde, uitvoering te geven aan niet-definitieve maatregelen van vreemde rechters, die zijn genomen zonder procedure op tegenspraak en met schending van de rechten van de verdediging;

— verzuim om vast te stellen dat de ‚verklaring dat geen hoger beroep is ingesteld', is afgegeven in strijd met de rechten van de verdediging en derhalve in strijd met de communautaire openbare orde".

18 Bij deze opsomming is geen enkel argument gevoegd betreffende de aantasting van de rechten van requirante, die overigens niet aangeeft, welke onderdelen van het arrest van het Gerecht zij specifiek bestrijdt.

19 Bovendien zijn al deze argumenten reeds in eerste aanleg aangevoerd, zodat het hier gaat om een eenvoudige herhaling, waarmee requirante een hernieuwd onderzoek van de aan het Gerecht voorgelegde feiten tracht te verkrijgen.

20 Dienaangaande zij eraan herinnerd, dat uit artikel 51 van 's Hofs Statuut-EG juncto artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering volgt, dat een hogere voorziening duidelijk moet aangeven, tegen welke onderdelen van het arrest waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zij is gericht, en welke argumenten rechtens die vordering specifiek staven. Een hogere voorziening die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten — met inbegrip van die welke zijn gebaseerd op door het Gerecht verworpen feiten — herhaalt of

letterlijk overneemt, voldoet niet aan dit vereiste. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoek, iets waartoe het Hof niet bevoegd is (zie onder meer beschikking van 26 september 1994, zaak C-26/94 P, X/Commissie, Jurispr. 1994, blz. I-4379, r. o. 12 en 13, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

21 Het tweede middel is derhalve kennelijk niet-ontvankelijk.

De in de memorie van 15 september 1995 vervatte conclusies

22 Aangaande de door requirante in haar memorie van 15 september 1995 geformuleerde conclusies kan worden volstaan met eraan te herinneren, dat het Hof de indiening van een conclusie van repliek niet heeft toegestaan, zodat requirantes beweringen niet-ontvankelijk zijn.

Nu de door requirante aangevoerde middelen dus gedeeltelijk kennelijk niet-ontvankelijk zijn en gedeeltelijk kennelijk ongegrond, moet de hogere voorziening in haar geheel worden afgewezen.

Kosten

23 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Luidens artikel 70 van dit reglement blijven in de gedingen tussen de Gemeenschappen en hun personeelsleden de kosten door de instellingen gemaakt te hunnen laste. Ingevolge artikel 122, tweede alinea, van dit Reglement is artikel 70 evenwel niet van toepassing in geval

van hogere voorziening, door een ambtenaar of ander personeelslid van een instelling ingesteld tegen deze laatste. Aangezien requirante in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten van de onderhavige procedure te worden veroordeeld.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

beschikt:

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Requirante wordt in de kosten verwezen.

Luxemburg, 14 december 1995.

De griffier

R. Grass

De president van de Eerste kamer

D. A. O. Edward